

linge doen van Koosje, ontsteld kijkend in haar gezicht, waarop weer een uitdrukking van minachtende verwondering: een open-spennen der neusgaten, een vies omtrekken der lippen.

En toen hoorde ze uit Koosje's mond een heele geschiedenis, verteld eerst stotterend-weifelend, alsof ze bang was haar mevrouw te beledigen, toen al vaster en beslister, met trillende woede in haar stem.

Een oude, erg oude geschiedenis. Een nichtje van Koosje, een meisje van achttien jaar, een jong, onschuldig ding, verleid door meneer Termeule. Ze hadden haar te voren gewaarschuwd: Ga niet met dien vent, hij heeft er al meer ongelukkig gemaakt, maar ze was jong en vroolijk, en hij wist zoo mooi te praten, dat hij haar heelemaal 't hoofd op hol had gebracht. Stand was nonsens, had hij gezegd, die bestond alleen in de oogen van domme menschen; zij, de dochter van een timmerman, was evenveel als hij, de advocaat. Ze had in hem geloofd, vast in hem geloofd: hij zou haar trouwen. En eindelijk was de ellende gekomen: ze moest bevallen. Ze had 't kind niet willen zien, hij had haar verstooten toen ze bekende, dat ze zwanger was. De vader was dreigend en bedroefd naar hem toegegaan; eerst had hij ontkend, eindelijk ja gezegd en een jaargeld willen geven. Maar de vader had dat aanbod afgeslagen.... In 't begin van 't jaar was dit gebeurd, en 't arme meisje was sinds dien tijd altijd zoo'n beetje sufferig gebleven, weinig notitie nemend van haar kindje....

— Mevrouw moet 't mij niet kwalijk nemen, eindigde Koosje, maar is 't niet gemeen van zoo'n man? En nog andere meisjes loopt hij na, om ze ongelukkig te maken, natuurlijk. Leentje zal de eerste wel niet geweest zijn, en de laatste ook niet blijven.

Marie had geluisterd, angstig en ontsteld, naar 't verhaal van Koosje. Ze kende ze wel, meest uit romans, die verleidingsgeschiedenissen. Maar nooit was 't haar gebeurd er zóó aan te raken, zóó in haar nabijheid 't tragische er van te zien. En die man, die ellendeling, was een vriend van Willem.... Ze had Arnold Termeule den interessantste gevonden van Willem's kennissen. Hij was

de eenige, die in de atmosfeer van geestelijke doodheid van haar kamer, nieuw leven bracht bij zijn binnentreden. Met zijn eigenaardig sarcastisch spreken over kunst en literatuur had hij haar weten te treffen. Fijn railleerend, met geestige woorden, wist hij 't zwakke van een in-de-mode-zijnd tooneelstuk te toonen, de analyse van een succes-roman te geven. Er was iets in dat levenshooge, dandy-achtige spotten van dezen man, dat haar imponeerde, haar deed verlangen naar zijn komst, die haar zou wakker schudden uit verdoovende apathie. En nu te weten, dat die man een ellendige verleider was, een laag wellustig dier. Hij was geëngageerd met een lief blond meisje, dat ze eens ontmoet had en tot wie ze zich getrokken had gevoeld om het weke geluiden van haar stem, het zacht-vriendelijk stralen van de groote blauwe oogen onder de lange wimpers, het kalme, gracieuse bewegen van haar fijne gevormde handen. 't Arme, arme kind!... En Willem, wist hij dan niets van 't leven van Termeule? Ze zou hem waarschuwen.... Dwaasheid, hij moest 't weten, en hij had haar er niets van gezegd.... Waarom niet?... Ze schaamde zich voor Koosje, die zich zoo had laten meevoeren door haar in opstand gekomen gevoel van deugd en recht. Die meid had gelijk, 't was slecht, zulke mannen in haar huis te ontvangen. Maar ze had niets geweten, zou misschien nooit iets geweten hebben. En bitter-bedroefd, gekwetst in haar teerste gevoel, verliet ze de keuken.

Termeule kwam met Willem uit de societeit. Marie was gaan zitten voor 't raam, alleen een antwoord gevend als Termeule haar iets vroeg. Ze zag met angst hoe kleine Louis op zijn knie klauterde, lachend van pret speelde met de punten van zijn mooien zwarten knevel, en begon te pruilen, toen ze hem terugriep.

En daarna 't diner. Ze zat tegenover hem en ze moest hem aankijken, gedurig, als hij tot haar sprak. Ze zag hem dan, in 't hel-lichte wit van de kamerruimte onder de lamp: een mooi man, een zinnelijk type, duidend op een Italiaansche origine van moeder's kant, waarop hij zich gaarne beroemde, 't bruine gezicht bijna rood nu, door 't bitteren met